

# SĀTANS – SAKAUTS IENAIDNIEKS

*Sabata pēcpusdienai*

## NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 12, 1Moz 3:15, Jes 14:12–15, Dan 7:23–25, 2tes 2:8–12, Atkl 13:13, 14, Atkl 19:20.

## ATMIŅAS PANTS:

“Viņi uzvarēja to ar Jēra asinīm un savas liecības vārdiem, jo viņi neturēja savas dzīvības mīļas un devās pat nāvē” (Atkl 12:11).

**A**tklāsmes 12.–14. nodaļa sagatavo mūs šīs grāmatas pēdējo dienu notikumu sadaļai (Atkl 15:1–22:21). Lai gan pirmā grāmatas puse (Atkl 1:1–11:19) apraksta draudzes garīgās cīņas naidīgā pasaulē visā kristīgajā laikmetā, atlikusī grāmatas daļa pievēršas galvenajiem notikumiem, kas vada uz Kristus otro nākšanu un Dieva valstību.

12. nodaļas nolūks ir dot mums izpratni par pasaules vēstures pēdējo krīzi. Tā parāda mums lielās cīņas starp Kristu un sātanu attīstību visā vēsturē.

Atklāsmes grāmatā sātans ir Dieva un Viņa ļaužu lielākais ienaidnieks. Viņa eksistence ir reāla, un viņš stāv aiz visa ļaunā un dumpīgā visā universā. Viņš zina, ka pēdējā iespēja sacelties pret Dievu un gūt panākumus pirms Kristus otrās nākšanas ir uzvara Armagedonas kaujā. Tāpēc viņš pieliek visas savas pūles, lai sagatavotos šim notikumam.

Atkl 12. nodaļa ir domāta, lai nodrošinātu Dieva ļaudis ar pārliecību, ka sātans negūs panākumus. Tas ir arī brīdinājums, ka sātans ir apņēmis un darīs visu iespējamo karā pret Dieva pēdējo dienu atlikuma draudzi un ka viņu vienīgā cerība un spēks uzvarēt ir atrodams Kristū.

*Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. februārī.*

# Sieviete un pūķis

*Izlasi Atkl 12:1–5. Atklāsmē Jānis redz divas lielas zīmes. Pirmā ir sieviete, kas gaida Bērnu, un otrā ir pūķis. Ko aino šīs zīmes (jeb simboli), un ko šie panti mums māca? \_\_\_\_\_*

Sieviete Bībelē ir izmantota kā Dieva ļaužu simbols (2kor 11:2): šķīsta sieviete ir uzticīgie ticīgie, bet netikle ir atkritušie kristieši. Sieviete Atkl 12. nodaļā vispirms simbolizē Israēlu, pie kā nāca Mesija (Atkl 12:1–5); 13.–17. pantā tā aino patieso draudzi, kas laiž pasaulē atlikumu.

Šī sieviete ir attēlota kā saulē tērpta un ar mēnesi zem kājām. Saule aino Kristus rakstura godību, Viņa taisnību (Mal 4:2). Viņš ir “pasaules gaisma” (Jņ 8:12), un Viņa ļaudīm ir jāatspoguļo Dieva mīlošā rakstura gaisma pasaulei (Mt 5:14–16). Mēness kā “mazākais gaismeklis” (1Moz 1:16) norāda uz Vecās Derības apsolījumiem, kas vēstī par Kristus darbu evaņģēlija laikmetā.

Nākamais, ko Jānis redzēja atklāsmē, bija “liels ugunīgs pūķis ar septiņām galvām un desmit ragiem” (Atkl 12:3). Šis pūķis ir vēlāk identificēts kā sātans (Atkl 12:9). Viņa “aste”, kas simbolizē līdzekļus, kas tiek izmantoti, lai piekrāptu (Jes 9:14, 15; Atkl 9:10), noslaucīja no Debesīm uz zemi trešo daļu zvaigžņu (Atkl 12:4). Šī rīcība parāda, ka, kritis no savas paaugstinātās pozīcijas Debesīs (Jes 14:12–15), sātans bija spējīgs piekrāpt trešo daļu eņģeļu. Šie kritušie eņģeļi ir dēmoni, kas palīdz sātanam izdarīt pretestību pret Dievu un Viņa glābšanas darbu (sk. 1.Tim 4:1). Atklāsmes grāmata izmanto arī pūķi, kas aprakstīts kā tāds, kam ir “septiņas galvas un desmit ragi”, simbolizējot tos līdzekļus pasaulē, ko izmanto sātans: pagānisko Romu (Atkl 12:4) un spiritismu (Atkl 16:13). “Ir teikts, ka pūķis ir sātans (Atkl 12:9). Viņš bija tas, kas devās pie Hēroda, lai nogalinātu Glābēju. Bet sātana galvenais ierocis karā pret Kristu un Viņa ļaudīm 1. gs. kristīgajā laikmetā bija Romas impērija, kurā pagānisms bija valdošā reliģija. Līdz ar to, lai gan pūķis galvenokārt aino sātanu, tā otrā nozīme ir pagānu Romas simbols.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 438. lpp.)

*Izlasi Atkl 12:9. Sātans ir nosaukts par “senseno čūsku”. Kāda saistība pastāv starp 1Moz 3:15 un pūķa mēģinājumiem iznīcināt sievas bērnu, tiklīdz tas būs dzimis (Atkl 12:4)? \_\_\_\_\_*

Jau no sākuma sātans gaidīja, kad piedzims Mesija—Bērns, lai Viņu iznīcinātu. Kad Mesija beidzot piedzima, sātans izmantoja pagānisko Romu (kas arī ir ainota kā pūķis Atkl 12:4), lai mēģinātu iznīcināt Viņu (sk. Mt 2:13–16). Bet Bērns “tiek aizrauts pie Dieva un pie Viņa troņa” (Atkl 12:5).

# Sātans nomests uz zemi

*Izlasi Atkl 12:7–9, kas runā par karu Debesīs. Kāds bija šī kara raksturs, kas beidzās ar sātana izraidīšanu no Debesīm?* \_\_\_\_\_

---

---

---

---

---

Sātans tika izmests no Debesīm lielās cīņas sākumā, kad viņš sacēlās pret Dieva valdību. Viņš gribēja sagrābt Dieva troni Debesīs un būt “kā Visaugstākais” (Jes 14:12–15). Viņš atradās atklātā cīņā pret Dievu, bet tika sakauts un nomests uz zemes. Tomēr, piekrāpjot Ādamu un levu, sātans uzurpēja Ādama valdnieka tiesības šajā pasaulē (Lk 4:6). Kā pašpasludināts šīs pasaules valdnieks (Jņ 12:31), sātans pieprasīja tiesības apmeklēt Debesu padomes sanāksmes kā zemes pārstāvis (Īj 1:6–12). Tomēr kopš sakāves pie krusta sātans un kritušie eņģeļi saistīti uz šīs zemes kā cietumā, līdz viņi saņems sodu (2Pēt 2:4, Jūd 6).

Ar Savu nāvi Jēzus izglāba to, kas bija pazudis, un Universa priekšā atklājās sātana patiesais raksturs. “Sātans redzēja, ka viņa maska ir norauta. Viņa vadīšana nekritušo eņģeļu un Debesu universa priekšā bija pilnībā atklāta. Viņš bija parādījis sevi kā slepkavu. Izlejot Dieva Dēla asinis, viņš bija zaudējis Debesu būtņu simpātijas. Turpmāk viņa darbs bija ierobežots.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgās”, 761. lpp.) Visa universa priekšā valdīšana pār zemi no sātana tika pārlikta uz Jēzu, un Viņš tika pasludināts par zemes likumīgo valdnieku (Ef 1:20–22, Fil 2:9–11).

Jēzus paredzēja šo notikumu, sakot: “Tagad šī pasaule tiek tiesāta. Nu šīs pasaules valdnieks tiks padzīts” (Jņ 12:31). Līdz ar sātana notiesāšanu “ir atnākusi pestīšana, mūsu Dieva spēks un valstība un viņa Kristus vara” (Atkl 12:10). Sātanam vēl joprojām ir kaut kāda vara, lai kaitētu Dieva ļaudīm virs zemes, bet viņš arī zina, ka “laika viņam ir maz” (Atkl 12:12). Lai gan viņa laiks patiešām ir “īss”, viņš dara visu iespējamo, lai radītu sāpes, ciešanas un postījumus.

*Ko Atkl 12:11 mums māca par to, kā aizsargāties no sātana? (Sk. arī Ef 6:10–18.)* \_\_\_\_\_

---

---

---

---

---

# Karš virs Zemes

*Izlasi Atkl 12:13, 14. Būdam izraidīts no Debesīm, sātans turpina savu uzbrukumu draudzei pravietisko 1260 dienu/gadu laikā. Kā Dievs darbojas draudzē šajā laika periodā? \_\_\_\_\_*

---



---



---

“Sātana kā brāļu apsūdzētāja izraidīšanu no Debesīm paveica Kristus lielais darbs, atdodot Savu dzīvību. Neskatoties uz sātana neatlaidīgo pretestību, glābšanas plāns tika īstenots. [...] Sātans, zinādams, ka impērija, ko viņš ir uzurpējis, beigās viņam tiks atņemta, ir nolēmis netaupīt nekādas sāpes, lai iznīcinātu tik daudzas Dieva radības, ko Viņš ir radījis pēc Savas līdzības, cik vien iespējams. Viņš ienīda cilvēkus, jo Kristus bija parādījis tiem piedodošu mīlestību un žēlastību, un viņš tagad gatavojās pavērst pret tiem katru krāpšanas paveidu, kas varētu likt viņiem iet bojā. Viņš sekoja savam uzņemtajam kursam ar vēl lielāku enerģiju sava bezcerīgā stāvokļa dēļ.” (Elena Vaita “The Spirit of Prophecy”, 3. sēj. 194., 195. lpp.)

Nav šaubu, sātans turpina savas aktivitātes virs zemes, izgāžot savas dusmas pret Kristus vislielāko mīlestības objektu virs zemes—draudzi. Tomēr draudze atrod dievišķu aizsardzību vienuļā, tukšnešainā vietā virs zemes pravietisko 1260 dienu/gadu perioda laikā.

Sātana vajāšanu periods Atkl 12. nodaļā ir minēts divreiz kā 1260 dienas/gadi (Atkl 12:6) un “laiks, divi laiki un puslaiks” (Atkl 12:14). Abi laika periodi attiecas uz mazā raga vajāšanu laiku, kas minēts Dan 7:23–25. Bībelē pravietiskās dienas simbolizē gadus. Laiks vēsturē, kas atbilst šim pravietiskajam periodam, ir 538.–1798. gads, kura laikā Romas katoļu baznīca kā valsts vara valdīja rietumu pasaulē līdz 1798. gadam, kad Napoleona ģenerālis Bertjē iznīcināja Romas apspiedošo varu, vismaz uz kādu laiku.

Šī garā vajāšanu perioda laikā pūķis izlaiž plūdu ūdeņus no savas mutes, lai iznīcinātu sievu. Ūdeņi aino ļaudis un tautas (Atkl 17:15). Roma sūta armijas un tautas pret Dieva uzticīgajiem ļaudīm šajā laikā. Tuvojoties šī pravietiskā perioda noslēgumam, draudzīgā zeme aprij ūdeņus un izglābj sievu, nodrošinot tai drošu patvērumu. Šī aizgādība norāda uz patvērumu Amerikā un tās nodrošināto reliģisko brīvību (Atkl 12:16).

*Padomājiet, cik ilgas bija šeit aprakstītās vajāšanas: 1260 gadus. Ko šis garais laika posms mums stāsta par to, cik ierobežoti mēs esam savā izpratnē, kāpēc tādas lietas kā Kristus atgriešanās, šķiet, prasa tik ilgu laiku, vismaz skatoties no mūsu perspektīvas? \_\_\_\_\_*

---



---

# Karš pret atlikumu

Izlasi Atkl 12:17. Pret ko sātans īsteno totālo karu? \_\_\_\_\_

---

---

Vārds “atlikums” apraksta tos, kas paliek uzticīgi Dievam, kad lielākā daļa atkrīt (1ķēn 19:18, Atkl 2:24). Lai gan lielākā daļa cilvēku pasaulē gala laikā stāv sātana pusē, cilvēku grupa, ko Dievs uzmodināja pēc 1798. gada, paliks uzticīga Kristum, piedzīvojot sātana visnīkākās dusmas.

*Kādas divas lietas raksturo atlikumu Atkl 12:17? Kā cilvēks var būt pārliecināts, ka viņš pieder Dieva gala laika atlikumam?* \_\_\_\_\_

---

---

Gala laika atlikums ievēro Dieva baušļus. Atkl 13. nodaļa parāda, ka pirmā desmit baušļu plāksne gala laika konfliktā būs galvenā. Pirmo četru baušļu galvenais uzsvars ir pielūgsmē. Galvenais jautājums pēdējā krīzē ir par to, kas ir jāpielūdz. Kamēr cilvēki pasaulē izvēlas pielūgt zvēra tēlu, atlikums pielūgs Dievu Radītāju (Atkl 14:7). Ceturtais bauslis, sabats, īpaši norāda uz Dievu kā mūsu Radītāju, kas ir viens no iemesliem, kāpēc tam būs izšķiroša loma pēdējā krīzē pašās beigās.

Gala laika atlikuma otrā īpašība ir tā, ka viņiem ir „Jēzus Kristus liecība” (RV), kas Atkl 19:10 ir paskaidrota kā „pravietošanas gars”. Salīdzinot šo pantu ar Atkl 22:9, mēs redzam, ka Jāņa „brāļi”, kam ir Jēzus liecība, ir pravieši. Tāpēc „Jēzus liecība” attiecas uz Jēzus patiesības apliecināšanu caur Viņa praviešiem, tieši tāpat kā Viņš to darīja caur Jāni (Atkl 1:2). Atklāsmes grāmata parāda, ka gala laikā Dieva ļaužu vidū būs “pravietošanas gars”, lai izvadītu viņus cauri šiem grūtajiem laikiem, kad sātans pieliks visas pūles, lai piekrāptu un iznīcinātu viņus. Mums kā adventistiem šī pravietošanas dāvana ir dota Elenas Vaitas kalpošanā un rakstos.

*Ko tu uzskati par vispārsteidzošākajiem ieskatiem, kas mums ir iedoti ar “pravietošanas gara” starpniecību? Kādus pienākumus šī dāvana uzliek mums katram personīgi un kā draudzei?*

---

---

# Sātana gala laika stratēģija

Atkl 12:17 iezīmē pārmaiņu sātana stratēģijā, viņam cenšoties mantot pasaules cilvēkus un tad piekrāpt Kristus uzticīgos sekotājus. Visā kristietības vēsturē sātans ir izrādījis pretestību Dieva glābšanas darbam, galvenokārt ar viltīga kompromisa palīdzību draudzes iekšienē un spiedienu un vajāšanām no ārpuses. Vēsture rāda, ka, lai gan tā bija veiksmīga daudzus gadsimtus, šai stratēģijai pretī darbojās reformācija un pakāpeniska Bībeles patiesību atklāšana no Dieva ļaužu puses. Tomēr, sātanam saprotot, ka viņa laiks iztek, viņš pastiprina savas pūles un “karo” pret Dieva gala laika atlikumu (Atkl 12:17). Viņa uzbrukumi atlikumam iekļaus lielu krāpšanu. Būs dēmoni, kas dara brīnumus, un spiritisma manifestācijas (Atkl 16:14). Šī maiņa sātana stratēģijā atbilst pārejai no vēsturiskā uz gala laiku (sk. Mt 24:24).

Zīmīgi, ka vārds “piekrāpt” Atkl 12.–20. nodaļā ir izmantots regulāri, lai aprakstītu sātana gala laika aktivitātes. Ar vārdu “piekrāpt” sākas (Atkl 12:9) un beidzas (Atkl 20:7–10) sātana gala laika aktivitāšu apraksts Atklāsmes grāmatā.

*Izlasi ztes 2:8–12 kopā ar Atkl 13:13, 14 un Atkl 19:20. Kāda ir sātana gala laika krāpšanas būtība?* \_\_\_\_\_

Atkl 12.–20. nodaļa attēlo sātanu, kas mēģina piekrāpt pasauli (sk. Atkl 12:9, Atkl 13:14, Atkl 18:23, Atkl 19:20, Atkl 20:8). Viņš savukārt izmanto politisku un reliģisku varu, lai darītu savu darbu: pagānu Romu, ko simbolizē pūķis (Atkl 12:4, 5); tam seko vara, ko simbolizē jūras zvērs (Atkl 12:6,15; Atkl 13:1–8); un visbeidzot vara, ko simbolizē zvērs no zemes (Atkl 13:11). Visā atlikušajā grāmatā šīs sātaniskās triādes locekļi – pagānisms/ spiritisms, ko simbolizē pūķis; Romas katolicisms, ko simbolizē jūras zvērs; un atkritušais protestantisms, ko simbolizē jēram līdzīgais jeb zemes zvērs, – ir nedalāmi apvienojušies, lai darbotos pretī Dieva aktivitātēm pasaulē. Viņi strādā kopā ar mērķi piekrāpt ļaudis, lai novērstu viņus no Dieva un dabūtu viņus sātana pusē “karam Dieva, Visuvaldītāja, lielajā dienā” (Atkl 16:13, 14). Viltus reliģijas sistēmas tiks iznīcinātas pie Kristus otrās nākšanas (Atkl 19:20), bet pūķis, simbolizējot velnu, kas ir darbojies caur šīm laicīgajām varām (Atkl 12:9), tiks iznīcināts tūkstoš gadu beigās (Atkl 20:10). Atklāsmes grāmata parāda, ka gala laika krāpšana būs tik liela, ka lielākā daļa cilvēku tiks vadīti izvēlēties iznīcības ceļu (Mt 7:13).

*Divreiz Atklāsmes grāmatā ir izteikts aicinājums iegūt gudrību un garīgu izšķiršanās spēju, lai spētu ieraudzīt sātana gala laika aktivitātes un stāties tām pretī (Atkl 13:18, Atkl 17:9). Kāda veida gudrība šeit ir domāta? Saskaņā ar Jēk 1:5, kā mēs varam iegūt gudrību?* \_\_\_\_\_

**TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:**

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Sātana slazdi”, 518.–530. lpp.

Atklāsmes grāmatas 12. nodaļas nolūks pirmkārt ir atklāt Dieva ļaudīm, ka gala laika notikumi ir daļa no lielās cīņas starp Kristu un sātanu. Grāmata brīdina Dieva ļaudis par to, ko viņi piedzīvo mūsdienās un kam viņiem būs jāstājas pretī vēl nopietnākā veidā nākotnē – pieredzējušam un niknam ienaidniekam. Pāvils mūs brīdina par sātana gala laika aktivitātēm “pilnā spēkā, ar melu zīmēm un viltus brīnumiem nelietīgi maldinot tos, kam paredzēta bojāeja, jo viņi nepieņēma patiesības mīlestību, kas būtu varējusi viņus glābt” (2tes 2:9, 10).

Atklāsmes grāmata aicina mūs nopietni uztvert nākotni un par savu prioritāti padarīt atkarību no Dieva. No otras puses, Atklāsmes grāmata mūs pārlicina, ka, lai gan sātans ir spēcīgs un pieredzējis ienaidnieks, viņš nav pietiekami stiprs, lai uzvarētu Kristu (Atkl 12:8). Dieva ļaudis cerību var atrast vienīgi Viņā, kas pagātnē ir uzvaroši sakāvis sātanu un viņa dēmoniskos spēkus. Viņš ir apsolījis būt ar Saviem uzticīgajiem sekotājiem “vienmēr, līdz pat laika galam” (Mt 28:20).

**JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Mēs kā septītās dienas adventisti redzam sevi kā tos, kas atbilst gala laika atlikuma aprakstam. Kāda priekštiesība! Un arī – kāda atbildība (sk. Lk 12:48)! Kāpēc mums vajadzētu tomēr būt uzmanīgiem un neuzskatīt, ka šī loma garantē mūsu personīgo glābšanu?

2. “Mēs kopumā pārāk daudz runājam par sātana varu. Tā ir patiesība, ka sātans ir spēcīga būtne, bet es pateicos Dievam par spēcīgu Glābēju, kas ir izraidījis ļauno no Debesīm. Mēs runājam par mūsu ienaidnieku, lūdzam par viņu, mēs domājam par viņu; un mūsu iztēlē viņš kļūst arvien lielāks un lielāks. Kāpēc tagad nerunāt par Jēzu? Kāpēc nedomāt par Viņa spēku un mīlestību? Sātanam patīk, ka mēs viņa spēku pārspīlējam. Paaugstiniet Jēzu, domājiet par viņu, un uzlūkojot jūs tiksiet pārvērsti Viņa līdzībā.” (Elena Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald”, 1889. gada 19. marts) Kā kristieši pārspīlē sātana spēku? No otras puses, kādas briesmas pastāv, noliedzot ne tikai sātana spēku, bet arī pašu viņa eksistenci?